

Posudek školitele na diplomovou práci Ondřeje Bradáče

Biologické a s biologií související koncepce agrese se zvláštním přihlédnutím k její hormonální regulaci

Katedra filosofie a dějin přírodních věd PŘF UK Praha

obor: teoretická a evoluční biologie

rok 2013

Kandidátova diplomová práce zahrnující celkem 156 stran textu (z toho 8 připadá na seznam literatury), 13 tabulek, 8 grafů a 6 obrazových příloh, je dělena na dvě hlavní části, teoretickou a empirickou. Teoretická část práce, v níž leží hlavní těžiště spisu, se dělí na velmi obsáhlou historickou část „Představení biologických a s biologií souvisejících koncepcí agrese“ (str.7-99) a na partii „Hormonální faktory a jejich vzájemný vztah s agresí“ (str.100-119). Na empirickou část výzkumu, zahrnující výzkum reakce hladiny testosteronu u mužských adolescentů ve věku 16-18 let na experimentálně navozenou kompetitivní situaci, připadají stránky 120-145. Práci celkově pokládám za velmi pečlivě napsanou a bedlivě revidovanou po stránce stylistické i faktické, rovněž velmi obsáhlou literaturu k celé problematice autor bedlivě studoval a excerpoval. Jakožto vedoucí jsem díky svému zaměření věnoval největší pozornost teoretickému zpracování rozmanitých historických biologických a biologizujících hypotéz o původu agrese, což je téma často zpracovávané a svými dopady – lidská, resp. mužská agresivita přímo souvisí se vznikem a vedením válek, což má směrem k novověku stále nedozrnlější dopad na lidskou společnost – dalece přesahuje akademický zájem o hormonální i jiné regulace savčího chování. Z hlavních autorů činných na tomto poli uvedme třeba Kanta, Darwina, Adlera, Freuda, Howarda, Hingstona, představitele Yaleské školy, dále Darta, Scotta, Lorenze, Eibl-Eibesfeldta, de Waala, Wranghama a Petersona a četné další. Kandidát neobyčejně bedlivě přečetl a kriticky porovnal jejich práce a vytvořil tak mimořádně zajímavý syntetický souhrn, který by si zasloužil po určité úpravě směrem k popularizaci samostatnou publikaci tiskem. Rovněž segment práce jednající o hormonálních faktorech a jejich vztahu k agresii mám za velmi zdařilý, byť v této oblasti biologického výzkumu jsem sám nikdy nepracoval. Empirická část práce, konaná v součinnosti s výzkumným týmem Dr.Klapilové z FHS UK je sice materiálovým rozsahem skromnější, což je vzhledem k obtížím se získáváním lidských probandů pochopitelné, avšak dobře promyšlená a bude ústít do samostatné kolektivní publikace. Celkově práci rád doporučuji k obhajobě, neshledávám na ní závažnějších chyb a jako klasifikaci navrhuji výborně.

V Praze, 8.5.2013

Prof. RNDr. Stanislav Komárek, Dr.